

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa O., następcy prawnego P. przeciwko Prezesowi Urzędu
Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej C.
o ustalenie warunków dostępu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 30 maja 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 złotych
(sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z 30 maja 2014 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej od wyroku Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 15 kwietnia 2013 r., w sprawie z odwołania C. (obecnie O., powód) od decyzji Prezesa Urzędu z 12 października 2009 r. W uzasadnieniu wyroku Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że zaskarżona decyzja została wydana przez Prezesa Urzędu w celu wykonania obowiązku nałożonego na powoda decyzją MTR 2008. W postępowaniu administracyjnym prowadzącym do

wydania decyzji zaskarżonej w niniejszej sprawie Prezes Urzędu nie przeprowadził odrębnej analizy kosztów świadczenia usługi zakańczania połączenia w sieci powoda. Zdaniem Sądu Apelacyjnego uchylenie decyzji MTR 2008 nie zniosło ciężącego na powodzie obowiązku ustalania opłat z tytułu dostępu telekomunikacyjnego w oparciu ponoszone koszty. Obowiązek ten wynikał z decyzji SMP z 20 lipca 2006 r. Jednakże uchylenie decyzji MTR skutkowało likwidacją obowiązku dostosowania opłat do harmonogramu ustalonego w decyzji MTR 2008, który to harmonogram egzekwowała decyzja wydana w niniejszej sprawie.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 40 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji, w sytuacji gdy Prezes Urzędu wydał w odniesieniu do danego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego na podstawie art. 40 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego decyzję MTR i decyzja ta w chwili wydawania przez Prezesa Urzędu decyzji o dostępie telekomunikacyjnym w zakresie połączenia sieci, której adresatem jest ten przedsiębiorca telekomunikacyjny, znajdowała się w obrocie prawnym i podlegała wykonaniu, dopuszczalnym byłoby dokonywanie przez Prezesa Urzędu oceny wysokości opłat z tytułu zakańczania połączeń głosowych w publicznej ruchomej sieci tego przedsiębiorcy w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 28 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania podnosząc, że sformułowane w niej zagadnienie prawne sprowadza się w istocie do problemu prawnego, czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej skutkuje koniecznością uchylenia opartej na niej innej decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że uchylenie decyzji MTR 2008 nie wpływało na ciężący na powodzie obowiązek kalkulowania cen w oparciu o koszty, a jedynie rzutowało na dopuszczalność narzucenia powodowi przewidzianego w decyzji MTR 2008 harmonogramu zmian stawek MTR stosowanych przez powoda w związku z realizacją tego obowiązku.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną trafnie podniósł, że niniejsza sprawa należy, wbrew treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, do spraw, w których chodzi o konsekwencje uchylenia decyzji MTR 2008 w toku sądowego postępowania odwoławczego od decyzji egzekwującej decyzję MTR 2008 dla rozstrzygnięcia podejmowanego w tym postępowaniu odwoławczym. W tym zakresie Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela poglądy wyrażone chociażby w uzasadnieniu postanowienia z 14 stycznia 2014 r., III SK 29/13 oraz 28 stycznia 2015 r., III SK 37/14. W uzupełnieniu poglądów wyrażonych w uzasadnieniu tego ostatniego orzeczenia stwierdzić należy, w związku z kontrowersjami dotyczącymi zagadnienia wydawania przez Prezesa Urzędu decyzji konstytucyjnych z mocą wsteczną, że dopuszczalność wydania przez organ ponownej decyzji (po uchyleniu wcześniejszej decyzji przez SOKiK) jest nieuniknioną konsekwencją możliwości kontrolowania uchybień proceduralnych w postępowaniu przed Prezesem Urzędu. Jeżeli decyzja MTR została uchylona z powodu nieprzeprowadzenia wymaganych prawem konsultacji, uwzględnienie odwołania na tej podstawie upoważnia organ regulacji komunikacji elektronicznej do usunięcia wytkniętego uchybienia procesowego i zakończenia postępowania wydaniem kolejnej decyzji MTR, obejmującej swym zakresem ten sam okres (i tylko ten okres) co pierwotna decyzja. Gdyby taka decyzja została wydana, Sąd Najwyższy uznaje za dopuszczalne wydanie decyzji wykonawczych w sprawach indywidualnych, dostosowujących stawki MTR do treści nowej decyzji MTR w tych samych co pierwotnie przedziałach czasowych. W ocenie Sądu Najwyższego takie działanie organu nie może być kwalifikowane jako klasyczny przypadek wydania decyzji konstytucyjnej z mocą wsteczną, gdyż decyzja taka wydawana jest w wyniku uwzględnienia przez sąd odwołania od wcześniejszej decyzji, a ponadto dotyczy takich samych obowiązków (które mogą zostać inaczej ukształtowane, bądź nałożone w węższym zakresie) i tego samego okresu, co decyzja uchylona z

powodu wad w procedowaniu przez organ. Prezes Urzędu może również wydać kolejną decyzję (w tym samym przedmiocie i za ten sam okres co uchylona decyzja), jeżeli podstawą wydania orzeczenia kasatoryjnego były braki w zakresie postępowania dowodowego, które uniemożliwiały wydanie przez SOKiK orzeczenia reformatoryjnego przy uwzględnieniu odwołania. Natomiast uchylenie decyzji Prezesa Urzędu w przypadku stwierdzenia przez SOKiK braku podstaw do działania organu (np. z powodu niespełnienia przesłanek zastosowania art. 29 Prawa telekomunikacyjnego; braku kompetencji do nałożenia obowiązku) nie uprawnia organu do wydania ponownej decyzji merytorycznie rozstrzygającej sprawę, lecz jedynie do zakończenia postępowania administracyjnego przez jego umorzenie.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.